

Číslo: 2
Rok: 2022

PLÁTEK

Adventní speciál

Milí čtenáři našeho časopisu,

sotva nám začal školní rok, nastává advent a Vánoce jsou už za rohem. Školní výuka a akce jsou v plném a plynulém proudu bez jakýchkoliv komplikací, než jak tomu bylo loni. I my pracujeme standardním způsobem a přinášíme vám další vydání Plátku, ve kterém se dozvíte téměř vše, co se na škole za poslední čtvrtletí stalo. Do redakce nám přibyli dva redaktori z prvního stupně a jedna redaktorka ze sedmého ročníku. Jádro redakce tvoří tři devátáci. Rádi bychom své zkušenosti předali žákům z nižších ročníků, aby časopis vycházel i v příštím školním roce. Potřebovali bychom do redakce přijmout nové žáky z druhého stupně. Podařilo se nám přemluvit dvě devátáčky, které budou pracovat jako korektorky. Časopis Plátek je mezi námi už 22 let. Jestli máte zájem podílet se na jeho přípravě, přidejte se k nám! Scházíme se ve středu v páté nebo šesté vyučovací hodině. Hodně práce děláme také doma. Děkuji všem, kteří se podíleli na vydání tohoto čísla.

Adam Fleischlinger, šéfredaktor, 9. C

Redaktori vám přeji krásné prožití adventu.

Kdo čte Plátek, ví vše o dění ve škole!

Z parlamentu

Dne 26. září 2022 proběhla úvodní schůze školního parlamentu, na které jsme měli za úkol seznámit se a poznat, kdo jaký je. Účast byla téměř 100%, chyběli pouze dva členové. První aktivitou bylo najít si k sobě druhého člena parlamentu a zjistit o něm základní informace. Potom jsme svého partnera představili ostatním. Následovalo rozdělení do skupin po šesti lidech, v každé skupině byli žáci z prvního i druhého stupně, kluci a holky. Poté jsme jeli výtahem na záhadné místo, ale všem bylo jasné, že se jedná o půdu.

Na půdě již na nás čekaly nachystané židle pro jednotlivé skupinky.

Dalším naším úkolem bylo podle indicií najít vraha. Celá aktivita byla převážně o spolupráci jednotlivých skupin.

Po odhalení vraha jsme ve skupinách založili politickou stranu a pracovali jsme na svých volebních programech.

Hledání vraha v tajemných prostorách školní půdy

Vymýšlení názvu strany bylo nejzábavnější

*Jak se strany jmenovaly?
PROFÍCI, ZBBL, NEZÁVISLÍ,
KOMPOSTÁCI, ČPNP, NE*

Další schůze proběhla 3. října. Jednalo se o poměrně slavnostní schůzi, neboť se volil předseda žákovského parlamentu. Volby do školního parlamentu se konaly po volbách do obecních zastupitelstev a do senátu. Někteří z nás viděli volit své rodiče. Řekli jsme si něco k volbám, jak probíhají, kdo je vyhodnocuje atd.

Seděli jsme ve skupinách podle svých volebních stran. Na stolech stály talíře s občerstvením. Na úvod předsedové stran vysvětlili názvy stran a přednesli volební programy. Následoval výběr volení komise. Její členové si sedli za stůl s ubrusem. Před nimi ležela volební urna. Volilo se tajně za plentou. Volební komise následně dohlížela, jak se volební lístky vkládají do volební urny. Po odevzdání všech volebních lístků mohlo začít jejich sčítání. Hlasy pro kandidáty četli nahlas členové volební komise a další člen je zapsal na tabuli. Všechny hlasy byly platné. Předsedkyní žákovského parlamentu se stala Lenka Rejtharová. Ihned poté jsme si vybírali, zda chceme pracovat v neméně důležitých funkcích jako pokladník, zapisovatel, mluvčí parlamentu, nástěnkář atd. Nejmenší zájem byl o funkci zapisovatele, ale i ten se nakonec našel.

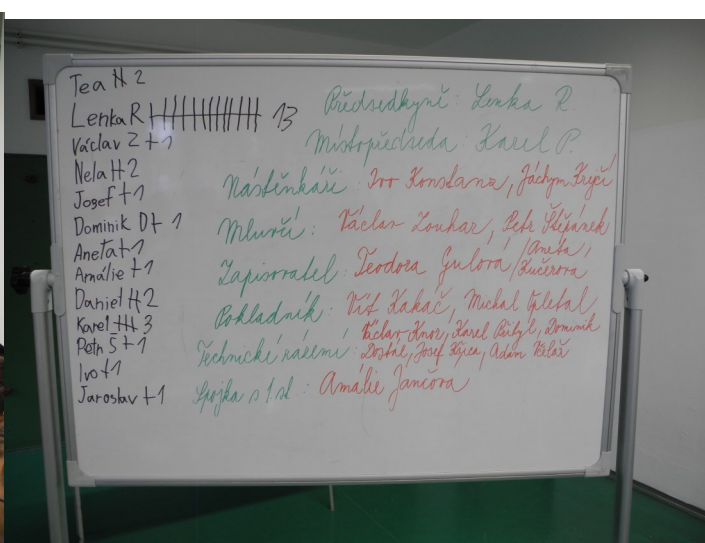
Četba volebních programů

Volební komise

Volí člen volební komise

Výsledky voleb

Na oslavu voleb kluci rozdělali šampus.

Paní ředitelka gratuluje nové předsedkyni.

Nová předsedkyně si připijí se členy parlamentu.

Mimořádná schůze

Dne 17. října se konala mimořádná schůze školního parlamentu kvůli projednání Halloweenského dne. Na schůzi se všichni členové parlamentu dohodli na průběhu akce. Pondělní ráno 31. října začne průvodem masek. V třídnických hodinách se mohou číst např. strašidelné historky. Součástí tohoto dne bude také fotokoutek ve druhém patře, kde se mohou zájemci vyfotit na mobil. Jeho zřízení dostal za úkol Dan Dufek. Všechny čekala spousta práce. Plakáty si vzal na starost Vít Kakáč. O akci byli žáci informováni tiskovými mluvčími školním rozhlasem v dostatečném časovém předstihu, aby si stihli připravit masky. Bylo také potřeba vyzdobit školu.

V pondělí 31. října v 7:20 se na naší škole uskutečnil strašidelný průvod k oslavě Halloweenu. Průvod začínal v šatně, kde byl i sraz všech strašidel. V čele průvodu kráčeli tři členové parlamentu: Lenka Rejtharová, Nela Burianová a Vašek Zouhar. Postupně prošel celou školou, která byla vyzdobena výrobky dětí z družiny a osvětlena svíčkami. Průvod skončil v tělocvičně, kde byly rozdány bonbóny a diplomy všem účastníkům. Tato akce se nesla ve strašidelném duchu a zapojilo se do ní spousta žáků i učitelů jak z prvního, tak z druhého stupně. Připravených 150 diplomů nestačilo. Museli jsme jich ještě 70 dotisknout.

Z tělocvičny se všichni vrátili do svých tříd, kde si program halloweenské třídnické hodiny už organizovali sami. Doufáme, že se akce všem líbila a všichni v maskách, ale i diváci si ji užili.

Sraz masek v tělocvičně

V některých třídách proběhla halloweenská snídaně.

Karel Příbyl, 9. B

Výstava obrazů J. Gebriana

Ve čtvrtek 3. listopadu se chodba ve druhém patře proměnila v galerii. Na stěnách viselo mnoho obrazů. Přečetla jsem si, že jsou od Julia Gebriana. V pátek 4. listopadu mě vzala mamka do školy na vernisáž. Do té doby jsem nevěděla, co to ta vernisáž vůbec je.

O půl čtvrté jsem seděla ve druhém patře v prostoru u schodiště. Byla tam spousta cizích lidí. Všichni netrpělivě čekali na zahájení. Na stolech stály talíře s občerstvením, které připravili žáci, paní kuchařky a někteří učitelé. Ochutnala jsem tvarohové rohlíčky. Moc mně chutnaly. Nejprve zazpívali žáci ze sboru. Pak paní učitelka Kyánková povykládala o životě a díle malíře. Dozvěděla jsem se, že učil na této škole výtvarnou výchovu. Babička mně říkala, že ji také učil. Zjistila jsem, že veliký obraz od pana Gebriana zdobí hudebnu. Po proslovu pana starosty si všichni šli obrazy prohlédnout. Nejvíce se mně líbil obraz s alejí. Mnoho lidí překvapilo, jak krásné obrázky namalovali žáci podle malířových obrazů. Vernisáž se mně líbila a příště bych jako redaktorka šla na další.

Vítězný obraz

V hodině výtvarné výchovy si obrazy prohlédli všichni žáci z mé třídy. Já s Ivem jsme vyhlásili anketu o nejkrásnější obraz. Čtrnácti spolužákům se líbil obraz aleje, dvěma žákům a paní učitelce obraz vázy s modrou kyticí, dva žáci si vybrali zátiší s bažantem, jeden žák obdivoval obraz se zimní krajinou a jeden s letní alejí. Určitě se všem výstava líbila.

Klára Vrbková a Ivo Konstanz, 4. A

Protože bylo škaredé počasí, hry probíhaly ve škole.

Náš adaptační den začal ráno 19. září v učebně hudební výchovy, kde jsme hráli hry. Po dopoledním programu jsme měli přestávku na oběd. Pak jsme šli na autobus, kterým jsme odjeli do Lanového centra Proud Brno.

Po příjezdu jsme hráli hru s čísly. Vyzkoušeli jsme si lezení na nízkých překážkách a učili jsme se navzájem jistit. Následovalo oblékání horolezeckého sedáku a procvičování jištění na provazových žebřících a lezecké stěně. Rozdělili jsme se do skupin po třech, byla jsem s Eliškou a Dančou. Ve skupince se mi líbilo, užily jsme si hodně legrace. Hurá, konečně jsme šli všichni lézt do výšky a vyzkoušet si to, co jsme se naučili. Jako první šla naše skupinka na ostrůvky (houpací kostky), kde jsme se spojily s Jindrou, Adamem, Markem a Denisem, abychom společně zdolali překážku. Bylo to náročné, ale zvládli

jsme to! Dále jsem se s Eliškou a Dančou přemístila k vysokému sloupu, na který jsme musely vylézt pomocí žebříku a kovových úchytnů, ze kterého jsme měly skočit na hrazdu. Sice se ani jedna z nás hrazdy nechytila, ale vůbec to nevadilo. Byl to velký zážitek! Na závěr jsme zdolávaly pavučinu (lana ve tvaru pavoučí sítě), která byla lehká. Ráda bych příště ještě vyzkoušela lezeckou stěnu, velké klády dřeva, po kterých se leze nahoru, nebo chodit po stolech a židlích ve výšce.

Když jsme všichni skončili, mohli jsme si něco koupit a potom jsme jeli zpět do školy. Lanové centrum jsem si moc užila. Budu na něj hodně vzpomínat. Doufám, že do lanového centra pojedeme znovu.

Eliška Mikošková, 6. C

Já jsem byl ve skupině s Tomášem a Filipem. Když jsem lezl na stěnu já, většinou mě jistil Filip, jelikož jezdí do Kuřimi na horolezeckou stěnu. Lezení na stěnu mě bavilo, ale ještě víc mě bavilo, když mě spouštěli dolů. Po chvilce mě začaly bolet nohy, a tak jsem jenom jistil ostatní ve skupině. Pak jsme chvíli odpočívali a potom se Filip rozhodl jít na stožár, ze kterého se dalo skočit na hrazdu, která byla v deseti metrech, a nebo se dalo skočit rovnou na zem (s jištěním). Já jsem si to šel taky zkusit a bylo to doopravdy zábavné. Celé odpoledne jsem si užil a moc se mi to líbilo a rád bych se ještě do lanového centra podíval.

Tadeáš Crhák, 6. C

Počasí nám moc nepřálo, byly přeháňky a museli jsme se chodit schovávat pod střechu nebo do šatny. Tak jsme tu dobu využili na svačinu nebo odpočinek. V lanovém centru se mi líbilo o hodně víc než dopoledne ve škole, kde jsme hráli hry.

Daniela Urbanová, 6. C

Já jsem nejdříve šel na dřevěné ostrůvky, které visí na dřevěných tyčích a chodilo se na ně ve dvojicích. A pak přišlo to nejlepší, zeptal jsem se vedoucích, jestli bych mohl jít na jednu překážku, která se mi líbila, a oni mi to dovolili. Vylezl jsem na vysoký sloup, ze kterého jsem měl skočit na hrazdu. Když jsem na ten sloup vylezl,

tak jsem se ze začátku trochu bál, ale ostatní spolužáci mě zezdola podporovali, a tak jsem skočil. Chyběl mně už jenom kousek, abych na tu hrazdu doskočil, ale chytlo mě jištění, takže se mi nic nestalo. Nakonec jsem šel na klády, které byly nad sebou. Pak jsem si už jenom něco koupil v obchodě a jeli jsme autobusem zpátky do školy.

Nalévání přípitku!

Po návratu z lanového centra jsme před školou hráli takovou hru s naléváním přípitku, který jsme měli spravedlivě rozdělit do kelímků. Po-dařilo se nám to a připili jsme si.

Potom jsme si šli dát večeři, která byla moc dobrá. Měli jsme špekáčky upečené v troubě (bohužel bylo špatné počasí, a proto jsme přišli o táborák) s kečupem a hořčicí. Taky jsme dostali buchtu, kterou upekla Kika, a do třetice všeho dobrého jsme si dali i popcorn. Poté jsme měli jít na stezku odvahy. Prvně jsem chtěl jít s kamarádem, ale pak jsem si řekl, že se překonám a půjdu sám.

Jindřich Rejthar, 6. C

Příprava večeře ve školní kuchyňce

Po perníku od Kristýny se jen zaprášilo!

Po návratu z lanového centra jsme hráli různé hry a zanedlouho jsme se vydali ven (kousek od školy) plnit stezku odvahy. Šel jsem sám a první, ale bylo to celkem v pohodě. Cestou jsem potkal medvěda, kočku, pak jsem se podepsal na listinu jmen u králíka, šel jsem ještě chvíli a pak byl konec a čekala tam paní učitelka. Po mně přišel Petr, s kterým jsme pak bafali na ostatní, kteří přicházeli do cíle. Postupně přišli všichni a mohli jsme se vrátit.

Štěpán Juříček, 6. C

Na stezku odvahy jsem šel skoro jako poslední se Štěpánem ve dvojici. Chodili jsme po svíčkách. Byla tam čtyři strašidla (paní učitelky). Jak jsme došli do cíle, bafli jsme na ty poslední. Vrátili jsme se do školy a hráli jsme v ní hru na schovávanou, mě nenašli.

Jan Studýnka, 6. C

Z adaptačního dne se mi nejvíc líbil večerní program. Bylo to i proto, že jsem nebyl se svými spolužáky v lanovém centru. Přidal jsem se k nim, až když se vrátili z Brna.

Pozdě večer, když už byla tma, jsme se zúčastnili stezky odvahy, která byla zábavná, ale i strašidelná. Chodili jsme ve dvojicích. Já jsem šel s Honzou, a abychom se nebáli, tak jsme si zpívali písničku. Po cestě jsme potkávali různá strašidla: medvěda, zajíce, brouka a zvířátko, u kterého si nejsem jistý, jestli to byl zajíc nebo sele. Stezku nám značily velké zavařovací sklenice, ve kterých hořely svíčky. Vůbec jsem se nebál, ba naopak bylo to srandovní a nejtípnější mi přišlo to poslední strašidlo. Asi v půlce stezky, kde byl brouk, jsme měli za úkol podepsat se na listinu.

Stezka byla dobrý zážitek, rozhodně doporučuji všem budoucím šestákům, kteří budou na naší škole.

Štěpán Pavlů, 6. C

Každé září má u mě jasnou náplň - adapták, adapták, adapták. Pokud chcete, můžete se mnou trochu nahlédnout „pod jejich pokličku“...

Tentokrát vše začalo srpnovým školením v Karolině, kdy jsem si takový malý adapták zažila sama na vlastní kůži. Neuvěříte, jak si dospělí (učitelé!) rádi hrají:-) To vneslo do letošních adaptáků „nový vítr“. Pokračovalo to společnou přípravou s výchovnou poradkyní, školní metodičkou prevence a třídními učiteli, která mě už sama o sobě dost bavila. Proseděli jsme hodiny a diskutovali nad tím, kterou hru vybrat a které se s těžkým srdcem vzdát, protože ji hrajeme už asi deset let:-) Zapojili jsme svou kreativitu, každý s něčím přišel a s přípravou pomůcek ochotně pomohla spousta lidí ze školy.

Pak přišly „dny D“ nebo spíše „A“? Za chodu jsme průběžně řešili, zda adaptáky kvůli počasí úplně zrušit nebo přeložit a kam, když jsou termíny lanového centra plné k prasknutí a autobus vytižen jinými lysickými akcemi... Ach, to rozhodování! Naštěstí jsem na ně nebyla sama a měla jsem tým, který mi pomohl, poradil.

Nakonec jsme to stejně museli nechat podle plánu a vše celkem „klaplo“. Nad panem učitelem Sedláčkem stáli všichni svatí, protože se mu déšť zázračně vyhnul. Radar paní učitelky Máslové neomylně ukázal, že všechny mráčky za chvíli odejdou. Žáci paní učitelky Sýsové chtěli raději lézt v pláštěnce na lanových drahách, než by se šli na deset minut schovat pod stříšku. Co víc si přát?

Hodně se zmiňovalo překonávání strachu,

ať už v lanovém centru u těch, kteří se bojí výšek, nebo na stezce odvahy ve tmě plné podivných zvuků... Světe div se, i já jsem si letos díky paní

učitelce Kratochvilové vyzkoušela lezení na horostěně, po kterém se mi třepaly všechny ruce i nohy, a sedla si „na kafičko v oblacích“:-) Není to taková legrace, jak se zespodu zdá, a pro mě pobídka, abych více posilovala ruce... Proto sme-kám před každým šestákem, který vylezl aspoň o kousek vzhůru!

Stezka odvahy je samostatná kapitola, a aby si zachovala své kouzlo, nebudu z ní moc prozrazovat. Některých dětí mi bylo až líto, ale dobrá zpráva je, že se z ní vrátili všichni a živí! Dokonce i Karel (pokud byste chtěli poznat Karla, zeptejte se šestáků).

Abych to shrnula, adaptáky v tomto roce byly kreativní a nevyzpytatelné. Co jsem se z nich dozvěděla o našich šestácích? Že jsou „do nepohody“ a nevzdají se! Přeji jim za celé školní poradenské pracoviště, ať jim to vydrží po celý školní rok!

školní psychologka

ZPĚTNÁ VAZBA - ADAPTÁKY

1. Co se nám na adaptáku nejvíce líbilo?

Lezení 13x

Vodní příšery 2x

Hlavní jistič 2x

(všechno, mohli jsme si jít, kam jsme chtěli, lezli jsme nahoru na pavučinu, coca-cola, dělat broučka v lanovém centru)

2. Co mě překvapilo?

Lanové centrum 3x

Lanové centrum je vysoko. 3x

Lezení nahoru 2x

Překonal jsem se. 2x

Jištění na laně 2x

Coca-cola 2x

Nic 2x

(lezení nahoru, že jsem to vylezla, bála jsem se, dobře jsem lezla, vše, vodní příšery, jak jsme se projevovali, jména, vodní příšery - paní učitelky)

3. Co jsem se o sobě dozvěděl/a?

Nic 25x

Už se nebojím výšek/překonal jsem strach. 14x

Ve výšce mám strach. 10x

Vylezu výš, než jsem si myslel/a. 5x

Nemusím se bát výšek. 2x

(žiju, neumím zabalit spacák, umím lézt, moc nespoupracuji, je mi pořád zima, jdu do všeho, dokážu se vyspat i jinde než doma)

Dne 20. září se žáci celého pátého ročníku vydali se svými vyučujícími do Domu přírody Blansko. Jako u každého výletu jsme se seřadili před školou u tělocvičny a počkali, až se všichni sejdeme. Paní učitelka nás spočítala a mohli jsme vyrazit do autobusu. Podařilo se mně a mým kamarádkám ukořistit pětku, tak říkáme posledním pěti místům v autobuse. Cesta trvala asi půl hodiny, tak jsme si s kamarádkami povídaly, pouštěly si tiše hudbu, prostě všechno možné!

Až jsme dojeli, rozdělili jsme se na dvě skupiny, na třídu A a třídu B. My, žáci z 5. A, jsme nejprve šli do kina, kde jsme zhlédli prezentaci o horninách a nerostech, hlavně o vápencích. Ke konci jsme viděli video o tom, jak se brousí a uhlazuje vápencem. Od pána jsme se pak dozvěděli, že si zkusíme jeden vápencem uhladit. Byli jsme všichni rádi, protože jsme to ani jeden z nás nikdy nedělali.

Šli jsme tedy do vedlejší místnosti, kde byla taková dílna. Jako první jsme uviděli dva stoly, na kterých byla skla, která sloužila jako podložky. Ve skleničkách jsme měli přichystané bílé brusivo, vedle podložky leželo malé sklíčko a stál tam rozprašovač s vodou. Už od samého začátku se nám to hodně líbilo, ale zarazili jsme se, protože jsme žádné kameny neviděli. Brzy jsme zjistili, že jsou v další místnosti. Odložili jsme si batohy a šli na věc. Nejdříve jsme si vybrali vápencem, umyli ho a dali jsme se do broušení.

Brousí se tak, že na velké sklo nasypete brusivo, nastříkáte vodu a hýbete krouživými pohyby vápencem po podložce, aby bylo slyšet tření. V polovině jsme byli někteří unavení a šli jsme svačit. Vápencem se musí i fénovat, abychom poznali, jestli je dostatečně hladký a vybroušený.

Až celá třída měla hotovo, šli jsme na chvíli do herny, kde jsme blbli. Zkoušeli jsme, jak dlouho zvládneme nemluvit a být potichu, vydrželi jsme asi sedm sekund. Následně jsme se přesunuli na interaktivní výstavu o vzniku vápenců Moravského krasu. Nejdříve nám průvodce vysvětlil, jak probíhal vznik vápenců. Potom jsme měli chvíli, kdy jsme si mohli vyzkoušet třeba kvízy o horninách, podívat se, jak roste krápník, jak se naše země posouvala na planetě Zemi a jak vznikají krasové jeskyně. Potom jsme šli na suvenýry. Měli jsme menší přestávku na obléknutí se do bund a teplejšího oblečení.

Dozvěděli jsme se, že půjdeme na Macochu. Ze začátku jsme šli po skupinách, abychom si mohli zahrát hru. Hra začínala tím, že jsme dostali za úkol najít co nejvíce obrázků a zapamatovat si o nich co nejvíce informací. Potom jsme se spojili dohromady a pokračovali jsme k Macošce. Šli jsem po lesní cestě, kterou jsme neznali. Při výpravě jsme si povídali a dělali jsme si navzájem ze sebe srandu, až jsme došli na Horní můstek. Bylo tam celkem dost lidí, asi kvůli tomu, že bylo celkem pěkné počasí, i když na fotce to tak nevypadá. Stoupli jsme si k zábradlí a chvíli jsme se koukali na krajinu kolem sebe. Bohužel jsme tam dlouho nebyli, protože jsme se museli vydat zpět. Cesta byla celkem stejná, akorát jsme chvíli šli zkratkou. Když jsme poznávali, že už les končí, uvědomili jsme si, že už bude konec. Nenapadlo by nás, že takhle rychle den utekl. Když jsme nasedli do autobusu, zjistili jsme, že bychom se už dnes stejně nikam nevypravili, protože jsme byli celkem unavení a trochu nás i bolely nohy z výpravy. I tak jsme si den moc užili a byli bychom rádi, kdyby nějaké takové dny ještě někdy proběhly.

Daniela Svobodová, 5. A

Žáci na dopravním hřišti

Ve čtvrtek 29. září 2022 jsme byli na dopravním hřišti v Blansku. Paní učitelka nás zavedla do učebny a tam jsme si vyslechli důležité informace, které se týkaly dopravy. Dozvěděli jsme se, jak se máme chovat jako chodci a cyklisté, abychom byli na ulici v bezpečí.

Potom jsme šli na dopravní hřiště jezdit na kole a prakticky jsme si vše vyzkoušeli. Pokud někdo přecházel mimo přechod, dala mu paní asistentka pokutu. Ze srandy po něm chtěla peníze nebo svačinu. Na dopravním hřišti jsme byli asi hodinu a půl. Na jaře se tam zase vrátíme, a tentokrát už budeme skládat

zkoušky. Snad je všichni zvládneme!

Muzeum Blansko

Ve čtvrtek 29. září žáci 4. A a 4. B byli na exkurzi v blanenském muzeu. Paní učitelka Orlická nám domluvila pobyt v herně a potom prohlídku muzea. Tématem byl pravěk a středověk.

Průvodkyně nás prvně zavedla do herny. Uprostřed byla bedna s pískem a v ní byly kousky věcí z pravěku a středověku. Ke kouskům jsme přiřadili odpovídající obrázky věcí, které byly umístěny na válci. Pod každým obrázkem byl kód, který jsme museli zadat do sejfu. Po zadání správného kódu se sejf otevřel a byla tam ta hledaná věc a vysvětlení, k čemu sloužila. Na stěně nás také zaujalo interaktivní zrcadlo, které nás oblékalo do dobových oděvů. Byla to velká legrace, když kluk dostal holčičí oděv a holka klučičí. V herně se nám moc líbilo.

Potom nás průvodkyně zavedla do dalších prostorů muzea.

Procházeli jsme jednotlivé místnosti podle plánu a hledali jsme odpovědi na otázky. Dozvěděli jsme se mnoho zajímavých věcí. Viděli jsme tam například sochu býčka z Býčí skály, lebky, kly (zuby mamutů), pravěké nástroje, vozy a materiály, například bochník železa.

Na nádvoří byla kašna s hodně studenou vodou a byly tam i postavy, do kterých se strká hlava, a nezapomněli jsme se vyfotit.

Všem žákům se v muzeu líbilo a těší se na další výlet.

Ivo Konstanž a Klára Vrbková, 4. A

Vybrali jsme pro vás

Po školním výletě říká Pepíček: „Tati, máš přijít zítra do školy, vzkazuje ti to učitelka.“ „A co se stalo?“ ptá se zděšeně otec. „Nevím, ale asi jsi podcenil mou výchovu...“

Paní učitelka se ptá v dějepise Pepíčka: „Mohli se potkat Karl IV. s Františkem Palackým?“ Pepíček odpoví: „Tak toto náhodou vím. Mohli. V peněženke!“

Vtípky

Jako každý rok se žáci 7. ročníku vypravili na dějepisnou exkurzi do Slovanského hradiště v Mikulčicích.

Ráno 21. září 2022 jsme se sešli před školou. Paní učitelky si nás spočítaly a mohli jsme nastoupit do stroje času, který nás alespoň na chvíli přenesl do doby Slovanů. V Mikulčicích už čekala paní průvodkyně a rozdělila nás na dvě skupiny. Naše třída 7. C začala s více interaktivní, ale přesto naučnou částí programu. Zahráli jsme si na Slovanů, Vikingy, kočovníky a Franky. Různě jsme proti sobě soupeřili a bojovali. Paní průvodkyně nám také ukázala zbraně a helmy. V druhé části programu jsme se byli podívat do muzea, kde jsme si prohlédli různé historické nálezy, ale myslím, že pro nás nejzajímavější byly vykopané lidské kosti, nad kterými jsme mohli po skleněných můstcích chodit. Potom už jsme byli jen na vyhlídce, kde byly vidět základy kostelů a krásně vyznačená místa, kde tekla řeka Morava. Nakonec jsme byli v muzeu Velkomoravské Mikulčice virtuálně. A pak už jsme rychle nastoupili do autobusu a jeli jsme zpět do školy.

Celý výlet jsme si moc užili, děkujeme paní učitelce Gábrové, Tenorové a Zemánkové za krásný výlet.

Markéta Horáková, 7. C

Mikulčice - anketa

Protože jsem se exkurze nezúčastnila a byla jsem zvědavá, jak si spolužáci výlet užili, vypracovala jsem pro 20 účastníků anketu se čtyřmi otázkami.

Zeptala jsem se, jak se jim výlet líbil. 15 spolužákům se výlet líbil, 3 nudil výklad a 2 na tuto otázku neodpověděli.

Na druhou otázku, co si nejvíce během exkurze užili, 7 žáků odpovědělo, že se jim líbilo muzeum s pozůstatky koster, 4 spolužáci si užili cestu autobusem, 5 klukům se líbilo střelení z luku a zkoušení brně-

ní a 4 lidem se líbil obchůdek se suvenýry.

Další otázkou bylo, co se jim tam nejméně líbilo. Na odpovědi se všichni shodli, že se jim nelíbily záchody – toi toiky.

Poslední otázkou bylo, co si tam koupili nebo co si přivezli. Dozvěděla jsem se, že si zaplatili vstup na rozhlednu. 13 žáků si koupilo něco na zub (hranolky, colu), 3 si koupili magnetky. Paní učitelka nám v dějepise ukazovala, co si zakoupila, byl to gombík na řetízku, který se nejen mně líbil.

Z ankety vyplynulo, že se i přes chladné počasí exkurze do Mikulčic vydařila.

Andrea Svítková, 7. C

Stali se z nás deváťáci! V nižších ročnících jsme jim záviděli, ale věřte, že na vlastní kůži poznáváme, že není co. Příjímání zkoušky jsou za dveřmi. Všichni na nás naléhají, ať se pečlivě připravujeme. Ze cvičení z češtiny a matematiky máme řadu domácích prací, abychom byli řádně připraveni. Do toho byly ještě rodičovské schůzky, které pro některé nedopadly moc dobře, a i na těch byl hlavním tématem výběr naší budoucí střední školy. Ale přesto zažíváme i spoustu příjemných akcí. Stali se z nás patroni prvňáčků. Vybírali jsme si absolventské mikiny, které hrdě nosíme. Vyjeli jsme na exkurzi do Lidic, Terezína a Prahy a někteří z nás se účastní akcí parlamentu. Hlavně se ale teď těšíme na nastupující advent a na vánoční prázdniny.

První deváťácké mikiny jsou již ve škole!

Žákům z 9. B už dorazily jako první třídy jejich školní mikiny. Vybírání jsme neměli vůbec jednoduché. Nejdřív jsme se shodli na barvě a ujistili jsme se, že nechceme nudnou černou. Mnozí chtěli růžovou, ale to neprošlo, zvolena nakonec byla vínově červená. Větším oříškem byl výběr motivu, neboť skoro každý

chtěl nějaký jiný. Po mnohých hlasováních jsme vybrali obrázek „Game Over“ s dinosaurem. Protože jsme s výběrem začali s předstihem, tak nám mikiny dorazily vcelku brzy a mohli jsme si je vzít na exkurzi do Lidic, Terezína a Prahy. Celý výběr a objednávku měla na starosti Veronika Houdková, předsedkyně třídy, a pomáhala jí Markéta Hoferková. Děkuji jim za to.

Michal Opletal, 9. B

Patroni prvňáčků ve školním roce 2022/2023

Dne 2. září jsme jako deváťáci vešli do 1. B, abychom se do určité míry postarali o to, aby se nováčci na této škole cítili dobře, znali, kde co je, a měli nějaké pomocníky i mezi žáky. Když jsem se svými spolužáky stála a čekala, až si každý prvňáček v hlavě vybere, za kým se pak rozběhne, anebo jestli prostě zůstane sedět a počká, až se ho někdo ujme, vzpomněla jsem si, jak jsem v těch malých lavicích před devíti lety seděla i já. Nás bylo v první třídě rozhodně víc, proto jsem měla s kamarádkou jednu deváťáčku dohromady. Letos to je naopak. Hodně nás, deváťáků, je i teď, proto mají někteří prvňáčci dvojitou pozornost.

Okamžitě po seznámení jsme je měli provést po škole. Byla to zábava, koukli jsme se i do tělocvičny, která měla hned po schodech na půdu největší úspěšnost. Když jsem procházela se svou svěřenyní chodbami školy, dozvěděla jsem se toho spoustu, s Laurinkou si rozumíme. Vždycky, když se za ní jdu podívat buď o přestávce, nebo do družiny, dozvím se něco nového z jejich zážitků, co se zrovna učí nebo kam pojedou po škole. Jsem ráda, že když mě třeba potká na obědě, tak se nebojí za mnou přijít a obejmout mě. Nemají to tak všichni mí spolužáci. Taky ne všichni se svým prvňáčkem tráví tolik času. S kamarádkami chodíme za dětmi, co to jde. Je potom sranda, když se od sourozenců našich spolužáků dozvídáme nanejvýš zajímavé informace.

Když za Laurinkou přijdu do družiny, vždycky mi ukáže, s čím si právě hraje, chvíli tam jsem s ní a je to moc fajn. Ptala jsem se jí, jestli si na mě bude pamatovat, že já si na svoji deváťáčku vzpomínám jen málo, odpověděla mi, že určitě bude, a objala mě. Jsem moc ráda, že můžu mít takhle zpříjemněný svůj poslední rok na základní škole.

Lenka Rejtharová, 9. A

Jako deváťáci jsme se i my stali patrony 1. A hned na začátku září. Patrony jsme se stali proto, aby se zde prvňáčci rychleji zorientovali, měli nějakou podporu, nové kamarády a vše rychleji pochopili. Když jsme poprvé vstoupili do třídy 1. A, tak se na nás koukali s údivem. Poté si začali vybírat své patrony. Za chvíli měl každý prvňáček svého patrona, ukázal nám svoji novou školní výbavu a mohlo začít provázení po škole. Po prohlídce celé školy jsme prvňáčky vrátili zpět do třídy. Když nastal čas oběda, vyzvedli jsme si prvňáčky a šli jsme společně do jídelny. V průběhu září a října jsme někteří chodili prvňáčky navštěvovat jak do třídy, tak do družiny.

V pondělí 31. října jsme si připravili pro prvňáčky Halloweenské odpoledne. Akce začala v 16:00, kdy nám rodiče předali své děti. Poté jsme se společně vydali na hřiště u školy hrát hry. Asi po hodině jsme se přesunuli do školy, kde se všichni občerstvili, a začala stezka odvahy. V přízemí a 1. patře na prvňáčky čekaly hry a úkoly. Celkem bylo sedm stanovišť, některé úkoly byly logické a některé pohybové, například počítání matematických úkolů, skákání přes švihadlo, malování domečku atd. Když prvňáčci zdolali stezku, vydali se hledat poklad. V něm se skrývala sladká odměna, kterou si rozdali. Zanedlouho na to si rodiče přijeli vyzvednout své děti. Prvňáčci byli z akce nadšeni a my také, protože jsme si to všichni perfektně užili.

Myslíme si, že nás tento den zase o něco sblížil ať už jako třídní kolektiv nebo s našimi prvňáčky. Naše vztahy jsou zase o něco lepší než v prvních dnech a myslím si, že nám prvňáčci více důvěřují. Jsme rádi, že si k nám naši svěřenci našli cestu tak rychle, protože víme, jaké to je být v novém prostředí s novými lidmi a novými povinnostmi.

Veronika Houdková a Markéta Hoferková za 9. B

Mám rád — moje oblíbená skupina, zpěvák, píseň

Hudební okénko

Mezi mé nejoblíbenější „tvrďší“ skupiny patří Kabát, Lord, ACDC, z „pohodových“ skupin jsou to Rybičky 48, Wahnout, Rychlí kluci. A když jsou hody, tak zvládnou i tu dechovku.

Ze zpěváků si rád poslechnu Marka Ztraceného. Píseň, která se mi líbí nejen slovy, ale i chytlavým rytmem, je „Léto“.

Když se nad tím tak zamyslím, tak těch skupin, zpěváků a jejich písní je hromadu. Vybrat některé z nich je těžké, obzvlášť když se mi jich líbí tolik. Takový Karel Gott, Lucie Bílá atd. mají také něco do sebe, v každém je něco jiného, co mě zaujme. Třeba když jedeme autem a posloucháme rádio, tak si občas potichu zazpívám, ale když je tam nějaká písnička, co se mně nelíbí, tak bych nejradši rádio přeladil. A nejlepší jsou takové ty chytlavé písničky, které poslouchá můj bratr, jako např. Chňapík, maličký krokodýl, to když si začne zpívat, tak se mi to drží v hlavě skoro celý den.

Každá písnička je pěkná, záleží na tom, kdo ji zpívá a jestli má dobrý rytmus, takový ten, co mě zvedne ze židle.

František Spohner, 6. B

Queen je britská rocková skupina, kterou založil Freddie Mercury roku 1970 v Londýně. Původní název skupiny byl Smile. Když ze skupiny Smile odešel Tim Staffell, tak se Freddie Mercury připojil ke skupině jako zpěvák. Skupina Queen hrála různé žánry: rock, pop rock, hard rock, funk... Bývalí členové skupiny Queen byli: Freddie Mercury (klavír a zpěv), Brian May (kytara a zpěv), John Deacon (kytara a klávesy) a Roger Taylor (bicí a zpěv). Proslavili se písní Bohemian Rhapsody a We Will Rock You, dostali se také na Hollywoodský chodník slávy.

Freddie Mercury není právě jméno Freddieho. Jeho rodné jméno je Farrokh Bulsara. Freddie Mercury se narodil 5. září 1946 ve Stone Town v Zanzibaru. Umřel 24. listopadu 1991 ve věku 45 let. Kapela se nerozpadla ani po jeho smrti, ani po odchodu Johna Deacona. Queen se sice nerozpadla, ale od smrti Freddieho Mercuryho nesložili jedinou píseň.

Patrik Cvrkal, 6. B

Tentokrát jsme si pro vás, milí čtenáři, připravili rozhovor s paní asistentkou Olhou Pčolovou. Určitě se dozvíte spoustu zajímavých informací, které na sebe během rozhovoru prozradila.

Jak dlouho pracujete v naší škole?

Ve škole působím už třetím rokem jako asistentka pedagoga. Minulý rok jsem vedle své práce pomáhala se začleňováním ukrajinských žáků do tříd a se zvládnutím základů českého jazyka. V současné době překládám, co je potřeba, dětem i jejich rodičům.

Jak se podařilo ukrajinské žáky začlenit?

Začátky byly těžší, chvíli trvalo, než si zvykli. Představte si, že jste v cizí zemi a neumíte vůbec jazyk. Určitě to neměli jednoduché.

Odkud pocházíte?

Pocházím z Ukrajiny ze Zakarpatského kraje.

Co jste na Ukrajině vlastně vystudovala?

Vystudovala jsem Lesnickou univerzitu ve Lvově obor Dřevařské inženýrství.

Jak dlouho žijete v České republice?

21 let, mám manžela Čecha a tři děti. Jsem tu spokojená.

Budeme prožívat advent, blíží se Vánoce, čtenáře by zajímalo, jak se slaví Vánoce na Ukrajině?

Převážná většina ukrajinských věřících používá starý takzvaný juliánský církevní kalendář, takže vánoční svátky neslaví 24. - 26. prosince, ale až po příchodu nového roku 6. a 7. ledna. Vánoce se na Ukrajině začínají slavit večer 6. ledna poté, co se na obloze objeví první hvězda. Večer před narozením Páně se nazývá Svatý večer (Святий вечір). Samotné slavení Vánoc začíná sváteční večeří, která se skládá z dvanácti bezmasých jídel, která symbolizují počet apoštolů.

Mohla byste nám těch dvanáct chodů nějak popsat?

První chod je tzv. kuťa. Je to sladká varianta českého kuby, připravuje se z pšenice nebo kroup, rýže, máku, medu, ořechů, rozinek apod. Nemůžou chybět malé žemle - fanky, varenyky plněné kapustou, následuje zelňačka, fazole nebo hrách, ryba studená - selodka, ale i smažená a holubce. Podává se také salát vinegret, pirožky a houby, brambory s olejem a cibulkou, kolače s mákem a na stole nesmí chybět med a sůl. Každý by měl ochutnat všech dvanáct jídel a na talíři by nemělo nic zůstat, aby se všichni ve zdraví dočkali dalšího Svatého večera. Večeře trvá dlouho, i několik hodin. Před večeří se pomodlíme a poděkujeme za pokrm.

Holubce

Co je salát vinegret?

Je to oblíbený salát, který obsahuje na kostky nakrájenou zeleninu (červená řepa, brambory, mrkev), cibuli a kysané zelí nebo kysané okurky. Název salátu je odvozen od octa, který se dříve používal jako zálivka, dnes je však salát častěji zalitý slunečnicovým olejem.

V čem se ještě liší ukrajinská kuchyně od české?

Ukrajinská kuchyně je založená na místních plodinách, které si v některých případech lidé vypěstují i sami na zahrádkách. Jejím základem jsou tradiční venkovská jídla tvořená běžně dostupnými potravinami, jako je obilí, brambory, hlávkové zelí či červená řepa. Na tržištích se dá v sezóně vždy sehnat spousta čerstvého ovoce a zeleniny. V lese často místní lidé sbírají houby a lesní plody. Ukrajinci hodně zavařují kompoty a nakládají okurky i jinou zeleninu, které pak konzumují v zimě. Ukrajinským kolorem jsou slunečnicová semínka, která místní požívají téměř všude.

Co následuje 7. ledna?

První den vánoční (“перший день”) je určen k návštěvám příbuzných a známých. Je zakázáno pracovat s výjimkou nejnezbytnějších činností. Večer se chodí koledovat od domu k domu, hospodářům se přeje všechno nejlepší – věří se totiž, že přání vyslovená tento den mají magickou moc a budou splněna.

A co dárky a stromeček?

Dárky se na Vánoce nedávají. Dárky nosí Mikuláš z 18. na 19. prosince a děda Mráz na Nový rok. Stromeček zdobí celá rodina.

Jak slavíte Vánoce Vy?

Když bydlím v Čechách a mám českou rodinu, slavím Vánoce po česku. Na stole je kapr a salát. Dáváme si dárky. Symbolicky slavím Vánoce 6. a 7. ledna. Zavolám rodině na Ukrajinu a popřeji jim hezké svátky. Všem nejen čtenářům přeji klidné a spokojené svátky prožité ve zdraví a míru.

Přeji Vám, ať si letošních Vánoc užijete, a moc děkuji za rozhovor.

S paní Olhou si povídal Alex Hlaváček ze 6. C

FLORBAL**Sport**

Dne 3. listopadu 2022 jsme se s paní učitelkou Nedomovou vydaly na turnaj ve florbalu do města Blanska. Jelo nás 12 holek a paní učitelka Nedomová, naše trenérka.

Zápasy byly hodně vyrovnané, ale zvládaly jsme to myslím bravurně. Nejtěžším soupeřem byly holky z Gymnázia Boskovice. S nimi jsme také remízovaly 3:3. Poslední zápas proti holkám ze Žďárné byl dost náročný, protože jsme byly hodně unavené, ale i tak jsme to dotáhly k výhře 2:0. Holky ze Žďárné byly hodně agresivní, tak jsme měly co dělat.

Řekla bych, že jsme nebyly moc sehrané, ale i tak jsme to tam pálily, co to šlo. Dařilo se asi všem. Hodně gólů nastřílela Domča Švábová, Áďa Procházková a já. Ke konci skvěle střílela i Terka Čumová a Monča Mynářová. Dobré byly i obránkyně: Natka Budišová, Lucie Burianová, Natka Danácová, Mart'a Opluštilová a Áňa Opluštilová. Taky nás dost podržela brankářka Krist'a Havlová. Druhou brankářkou byla Zuzka Tenorová, ale vůbec nechytala, protože jí bolela kolena. V útoku jsme byly: já, Domča, Áďa, Monča, Terka a Mart'a Slezáková. Dost jsme se i střídaly, abychom vydržely až do konce zápasů. Snad i proto jsme všechny porazily. Výhru jsme oslavily tím, že paní učitelka volala paní ředitelce a do telefonu jsme všechny zařvaly: VYHRÁLY JSME!!! A pak jsme si zašly na malé občerstvení.

Měly jsme obrovskou radost. Postupujeme do okresního kola. Jede se opět do Blanska. To už bude asi jiný „level“. O dost těžší než tento. Musíme se na zápasy co nejlépe připravit. Budeme trénovat s paní učitelkou Nedomovou. Trénujeme každý čtvrtek pátou vyučovací hodinu. Věřím, že tréninků bude co nejvíce, abychom byly co nejúspěšnější jak kvůli sobě, tak abychom i dobře reprezentovaly naši školu.

Lenka Knorová, 9. C

